

3 Евангелля св. Лукі

Калі набліжаліся дні ўзнясення Езуса, Ён цвёрда вырашыў ісці ў Ерузалем і выслаў пасланцоў перад сабою. Пайшоўшы, яны ўвайшлі ў самаранскую вёску, каб падрыхтаваць Яму побыт. Але там не прынялі Яго, бо Ён накіроўваўся ў Ерузалем. Калі вучні Якуб і Ян убачылі гэта, сказалі: “Пане, хочаш, мы скажам, каб агонь сышоў з неба і знішчыў іх?” Але Ён, павярнуўшыся да іх, забараніў ім. І пайшлі ў іншую вёску. Калі яны былі ў дарозе, хтосьці сказаў Яму: “Я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў. Езус сказаў яму: “Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя – гнёзды, а Сын Чалавечы не мае, дзе схіліць галаву. А другому сказаў: “Ідзі за Мною”. Той адказаў: “Пане, дазволь мне спачатку пайсці і пахаваць айца майго”. Але Езус сказаў яму: “Пакінь мёртвым хаваць сваіх мёртвых, а ты ідзі і абвяшчай Валадарства Божае”. Яшчэ іншы сказаў: “Я пайду за Табою, Пане, але спачатку дазволь мне развітацца з хатнімі маімі”. Езус жа сказаў яму: “Ніводзін, хто паклаў руку сваю на плуг і азіраецца назад, не надаецца да Валадарства Божага”. †

Лк 9, 51-62

Вера і вольнасць

“Дазволь мне пахаваць айца майго”, – некаторыя экзэгеты тлумачаць: “дазволь мне захаваць айца, апекавацца ім да смерці”. Наступная ўмова ўжо больш суровая. Але і тут адказ не пакідае сумненняў: у абвяшчэнні Божага Валадарства гаворка ідзе пра справу найважнейшую, неадкладную. Калі хтосьці яе зразумее, то ўсе сілы, усяго сябе ён уключыць у яе здзяйсненне. Рука, прыкладзеная да плуга, павінна падключыць таксама і зрок. Ён павінен быць накіраваны ў будучыню, ахоплены надзеяй. Мінулае ўжо не можа быць кропкай адліку. Крочанне за Езусам і далучэнне да абвяшчэння Яго Валадарства не прадугледжвае ніякіх выключэнняў і ваганняў.